

אצבע אלוהים?

אל יירחע מהסקנת המסקנות המתבקשות מקביעה זו. אחרת הוא הופך את עצמו שותף לפשע.

רעל אינדיאני נדיר

איוושהי ועדת ממשלתית פירסמה מודעה ובה ביקשה לשלוח לה תסריטים חדשים, כדי שתוכל להעניק פרסים או משהו כזה.

אז יש לי דווקא. כלומר, אין זה בדיוק תסריט. אבל זה רעיון לתסריט, מה שנקרא סינופטיס, ומי שרוצה לכתוב את זה יוכל להפוך את זה לתסריט. אמנם, זה גם לא תסריט חדש כליכך. חשבתי עליו לראשונה לפני כעשרים שנה, ומדי פעם הפכתי והפכתי בו. אבל בכל זאת.

אז ככה: איש אחד עומד להשתחרר מבית-החולים לחולי-נפש. לפני צאתו הוא נקרא אל המנהל, וזה בודק אותו בפעם האחרונה, כדי לוודא שרפא לגמרי.

«אתה כבר לא חושב ששיבועה שרותי-מודיעין זוממים לחסל אותך?»
«אבל דוקטור, בוודאי שלא!»
«ואיש לא שם רעל במרק שלך?»
«אני כבר לא משועזע!»
«ובלילה אף אחד לא מנסה להחדיר אדירעל לדירה שלך?»

«חתי-החתה, בוודאי שלא!»
«אנשים מיסטריוזים אינם מנסים לירות בך חצים הר מרוחים ברעל אינדיאני נדיר?»

«באמת דוקטור, אמרתי לך שאני בריא!»
«בסדר», אומר הדוקטור, «אתה משוחרר. שיהיה בך הצלחה!»
האיש נוטל את תיק גיימס-בונד השחור שלו, ובו חפציו האישיים, יוצא מבית-החולים. עולה לאוטובוס ועוצם את עיניו באושר.

בתחנה הבאה נכנס לאוטובוס איש זר, הנושא תיק גיימס בונד שחור, ויושב לידו. בהגיע גיבור-הסרט ל-תחנתו, הוא נוטל את התיק שלו ויורד מהאוטובוס. אבל זהו התיק הלא-ינכון.

מאותו הרגע מנסים שיבועה שרותי-מודיעין זרים — הסיי-איי, הקג'ב, הבונדסארכיטנדינסט, הסד"ק, ה-מוסט, המואבאראת ומישרד-התברואה של האיטי — לחסל אותו. מנסים רעל למרק שלו. מחדירים אדירעל לדירתו בלילה. יורים בו חצים המרוחים ברעל אינדיאני נדיר.

האיש נאחז בפאניקה. הוא רץ למיטרה, אך הר שוטרים, המכירים אותו, זורקים אותו החוצה. «לך תחזור לבית-המשוגעים!» צוחקים לו. ואכן, בשארית כוחותיו, אחרי מירדף דראמתי בנגמ"שים גנובים, הוא מגיע שוב אל בית-החולים ונכלא בתאו הישן...

סיפורי על התסריט הזה לידה, והוא אמר לי: «אין לך מה לשלוח. הורעדה תחשוב שזהו סאטירה על מדינת-ישראל».

אז אני מצהיר חגיגתי: לא התכוונתי. בהחלט לא. מה פתאום?

איפה אתה, פאפו

הטרוריסט של היום הוא ראש-הממשלה של מחר. לא הייתי מאמין שמישהו יעז להגיד את זה בטלוויזיה הישראלית. בנובמבר 1982. מישהו שאינו פוחד מפני אהרון פאפו, ולא מפני הגברת (מה שמה?) מירון, הוועד המנהל והמליאה, היו"ר המנכ"ל, והשוחט המשגיח.

אבל שמעתי את זה במו אוניו. בחיי, וכולנו הבינונו מיד למה זה מתכוון.

אמנם, ההסוואה היתה טובה. העמידו פנים כאילו מ-דובר על בריטניה בשנת 1932. הדביקו את זה לאינו סידרה על חייו של יונסטון צ'רציל בשנים שהן גלה למידבר הפוליטי, בק שתי מילחמות-העולם.

מישהו טען שם שצריי-כים להסתלק מהרוד, לפני שטובעים בבון. וצ'רציל אמר: לא, אי-אפשר לצאת. אם נצא, המוסלמים ישחטו את הלא-מוסלמים, הלא-מוסלמים את המוסלמים. אנחנו צריכים להישאר שם כדי להפריד בין העדות.

וביכלל, אי-אפשר לנהל מ-שאימתן עם טרוריסטים. זה היה די שקוף. כל אחד הבין שזהו עוד טריק של המאפיה השמאלנית, השולטת בטלוויזיה. דיברו על הודו, והתכוונו ללבנון. דיברו על גאנדי, והתכוונו ל-ערפאת.

ונשאלת השאלה: איך מתרחשת שערוריה כזאת בי-טלוויזיה שלנו?

איפה פאפו?

צעק. «השבוע בא לארץ איזשהו יהודון מהניו יורק טיימס, כאורת משרד-החזק. אני אגניב לו ידיעה ראשי המערך מציעים לאמריקאים לקצץ את הסיוע לישראל. הוא יפרסם את זה כמו כלום. אני אגנה בעם. משה יכנס מסיבת-עיתונאים, אודי יגיש הצעה דחופה לסדר-היום. יוסי יגיד שזה מקראתיים. בני ידרוש ועדת-חקרה. שבה ישלח מיברק לנשיא רגן...»

סליחה, טעות בכתובת

אני יודע מדוע רגשו הרוחות במערך ביגלל מאמרו של אותו מכס פרנקל, מעורכי ניו-יורק טיימס, שטען כי מישהו בישראל הציע לאמריקאים לקצץ את הסיוע לישראל.

טרגל כתב בפירוש שההצעה באה מפי אחד מראשי האופוזיציה. מדוע סברו אנשי המערך שזה מצביע לעברם? וכי יעלה על דעת מישהו שהמערך הוא אופוזיציה?

הוא לא דיבר איתי

לא דיברתי עם מכס פרנקל, הוא היה אורח משרד-החזק — כלומר, אורח ממשלת-הליכוד — ומישרד-החזק מגן על אורחיו, שמה יבואו במגע עם מישהו הנושא את חיידי ההתנגדות האמיתית למדיניות המשלה. מותר היה לאורח להיפגש עם פרס, רבין, אבן ודומיהם, אך לא עם לוחמים אמיתיים במישר. איש משרד-החזק ליווה את האורח בכל אשר פנה ודאג לכך.

וחבל, שהרי אילו נפגש עימי, היתה כל התעלומה באה על פיתרונה בשלום.

כי אני הייתי אומר לאיש ניו יורק טיימס את אשר אני אומר לכל אדם השואל לדעתי: אין סיכוי להוריד את ממשלת-הליכוד כל עוד מאפשר לה הורם הכביר של הסיוע האמריקאי לשחד את הבוחר הישראלי ולקיים בארץ כלכלה טפילית.

משלם-המסים האמריקאי הוא המקיים את שילטון-הליכוד בישראל. הוא מתערב יומיום, ובמישרין, בעניי-ניה הפנימיים של ישראל, עליידי עירוי מאסיווי של כסף לעורקי הימין הקיצוני, באמצעות ממשלת-הליכוד. בעוד שמחנה-השלום חסרים האמצעים האלמנטריים ל-ניהול מאבק מדיני.

מכל 100 דולרים אמריקאיים המגיעים לישראל, במס-ווה של סיוע כלכלי וצבאי למדינה, 99 מגיעים בצורה זו או אחרת לידי הליכוד ואנשי-שלמו. המנגנון הפוליטי המשרת אותו, מכונת-המליחה המבצעת את מדיניותו, ההתנחלויות המאפיה הדתית.

שום ממשלה אינה נופלת, כאשר היא יכולה לשחד ציבורים גדולים של הבוחרים, לקנות שותפים קואליציו-ניים בכסף מלא, לזרוק נתחים שמנים מן השולחן גם לאופוזיציה הנאמנה, ולשרות אווירה כללית של רווחה ושיגשוג.

אם ממשלה זו מובילה את ישראל אל עברי פי פחת של אסון לאומי, כי אז כל סיוע ניתנת לה הוא בבחינת פגיעה בישראל וסכנה לביטחונה ולעתידה. אין זו בושה לתבוע את קיצוץ הסיוע הזה, אלא מיצוה. בושה היא להתכחש לכך בצביעות צדקנית.

האופוזיציה שוחרת-החופש בדרום-אפריקה תובעת ל-החמיר את הסנקציות הבינלאומיות, המוטלות על ממשלת מולדתה, שוחרת-החופש בכרית-המועצות תובעים מידי-דיהם במערב לנתק את המגע עם הכלכלה הסובייטית. לא הגענו עדיין למצב כזה, אך מי שמאמין בלב שלם כי בגין, שרן ושות' מביאים עלינו חרב-בית-שלישי,

מול שאיני דתי. אילו הייתי דתי, היה האסון בצור מחריד אותי עד למעמקי נפשי.

ולא רק בשל אובדן החיים, אינך צריך להיות דתי כדי לחוש בטראגדיה הנוראה שפקדה 75 בתים בישראל. אלא בשל החושש הנורא שמה ה' צבאות, אל גוקם וגוטר, היכה בנו.

צאו ראו — בניין התיפארת בן שבע קומות, שעמד לתלפיות, קרס תחתיו לפתע.

שום סיבה טיבעית אינה נראית לעין. אף אחד מן הבניינים המפוארים שעמדו מסביב לא התמוטט, וגם לא נפגע, ולוא פגיעה קטנה ביותר. אף שימשה אחת לא נשברה בהם, שום בקע לא נתגלה בקירותיהם.

רק הבניין האחד הזה, ובו המימשל הצבאי הישראלי, סמל נוכחות ישראל בלבנון, קרס תחתיו. מדוע?

מובן שלא היתה זאת פעולה של מחבלים. בוודאי שלא. זה לא יכול היה להיות, שהרי הרסנו את תשתית המחבי לים בלבנון, ותשקוט הארץ 40 שנה.

הסיפור הזה על הגאון שדלף הוא עורבא פרח. פתי יאמין. סיבה אחרת? יש ספורים של סתא, אך אין הוכחות של ממש.

לא, ביום בהיר אחד, לפתע פיתאום, ללא כל סיבה ארצית, קרס תחתית בית אחד בצור, והוא דווקא הבית שבו שכן המושל הישראלי.

כאילו פעה האדמה את פיה. כאילו חור מישהו על פרשת קורח.

אילו הייתי דתי, הייתי חושש שמה אלוהים זועם עלינו. על כי פגענו בנשים ובלידים, על כי הפגנו והפצענו, הוא בחר בעונש שיוכיר לכל את החטא עצמו. בבירות ה- מערבית עמד בית בן שבע קומות, ובאחד מימי ההפצעות קרס תחתיו על מאות יושביו, גברים, נשים וילדים, ו- העולם כולו דיבר ברטט על, פצצת הוואקואום הישרא-לית הסודית ויאר נסים ונפלאות מסוג זה.

אך אם אלוהים רצה להעניש אותנו, בדוע פגע דווקא ב-75 צעירים ישראליים אלה, ובעשרה פלסטינים שהיו כלואים במקום?

חוששני שגם לכך יש תקדימים. כאשר נתקף א' צבאות בועם, לא חס בדרך כלל על חפים-מפשע. אבות אכלו בוסר, ושיני בנים קהו.

כן, מזל שאיני דתי. איני מאמין באצבע-אלוהים, הר יורדת ומועכת בניין מפואר כאילו היה פישפש סרחה, אך אם זה לא היה אלוהים, מי זה היה?

שערוריית השבוע

«אין לנו שערוריה לשבוע הבא», אמר ח"כ אודי, והשקיף סביבו. «הכל יבש. יש למישהו רעיון חדש?»

ח"כ אודי וח"כ יוסי וח"כ בני וח"כ רוני וח"כ שבה וח"כ מיכה וח"כ משה ישבו, כמו בכל יום ב' בשבוע בצהריים, בחדר הנסתר שמאחורי אולם המליאה. זהו חדר שאין כניסה אליו אלא לח"כים, והוא נקרא «חדר העישון». שום עיתונאי לא חדר לשם מעולם, שם, ולא במיזנת הרועש, נעשית ההיסטוריה הפרלמנטרית ה-אמיתית.

אני חשבתי על משהו, אמר ח"כ רוני בהיסוס-מה. «אני אפרסם שוטי נפגש בחשאי עם יאסר ערפאת. יוסי יכחיש ויתבע מן היועץ המישפטי לתבוע אותי לדין.

אני אודיע שאני מחתר על החסינות ואפנה לראש הר שב"כ. שבה ישלח מחאה לראש-הממשלה, אודי יגיש הצעה דחופה לסדר-היום...»

«לא הולך ו' שיעס אר-תו ח"כ יוסי, אבל יש לי רעיון אחר. אני אגלה ש-אודי הוא שכיר העולם הר חחתון, ושהיה המקשר בין רחמים וטובה. אודי ישלח מיברק לשר-המישפטים, מ-שה יגיש הצעת אי-אמון, רוני יקיים מסיבת-עיתונ-אים, שבה...»

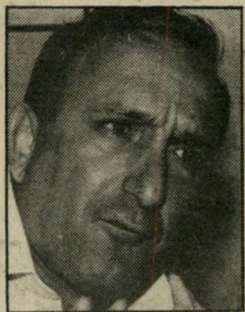
«לא בא בחשבון!» הת-רתח ח"כ אודי. «יש לי רע-יון יותר טוב. אני אגלה שהסיי-איי-איי הפקיד שני מיליון דולאר בחשבון סודי על-שם שימעין פרס בשווייץ. משה ידרוש ועדת-חקרה ממלכתית. רוני יגיש קובלנה פלי-לית. שבה יפנה לנשיא שווייץ, רוני יטוס לושינגטון, יוסי...»

«לא!» קרא ח"כ שבה. «כל הרעיונות האלה שורים ל-את כל זה כבר עשינו בכל מיני מהדורות. דרוש משהו חדש לגמרי, משהו עסיסי, שיהיה טוב לעיתונים ולטלוויזיה. למשל: אני אגלה שהקג'ב שחר את בגין בשעה שהיה במחנה-הריכוז הסובייטי, ושלח אותו...»

ח"כ רוני הלם באגרופו בשולחן השישי. «יש לי...»

ח"כ רוני

פאפו